

Súd: Okresný súd Prešov
Spisová značka: 5T/118/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8119012136
Dátum vydania rozhodnutia: 11. 11. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Juraj Fújerík
ECLI: ECLI:SK:OSPO:2022:8119012136.13

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Prešov samosudcom JUDr. Jurajom Fújerikom na hlavnom pojednávaní konanom dňa 11.11.2022 v Prešove takto

rozhodol:

Obžalovaný

A. B. C., nar. XX.XX.XXXX v C., trv. bytom D. E., F., D. D. XXX, adresa na doručovanie písomností: C., C. A. D. X/B,

uznáva sa za vinného, že

v období od 1.6.2018 doposiaľ v C. a inde ako biologický otec maloletých detí, B. G., nar. X.X.XXXX a G. F. H., nar. XX.X.XXXX úmyselne neplnil zákonnú vyživovaciu povinnosť na svoje maloleté deti a to aj napriek tomu, že táto povinnosť mu bola určená rozsudkom Okresného súdu Prešov, č. k. 28P 93/2016-120 zo dňa 21.6.2017, právoplatným dňa 11.8.2017 a nadväzne rozsudkom Krajského súdu v Prešove sp. zn. 9CoP/23/2017 zo dňa 7.12.2017, právoplatným dňa 29.1.2018, ktorým bol zaviazaný prispievať na výživu mal. B. G. sumou 100,-€ mesačne a mal. G. F. H. sumou 70,-€ mesačne k rukám matky, vždy do 15-teho dňa v mesiaci vopred, počnúc dňom 1.10.2016 opakovane do budúcnosti, čím za uvedené obdobie mu vznikol dlh na výživnom voči F. I. H. vo výške najmenej 4.300,-€,

t e d a

úmyselne najmenej dva mesiace v období dvoch rokov neplnil zákonnú povinnosť vyživovať iného, a taký čin spáchal závažnejším konaním po dlhší čas,

č í m s p á c h a l

prečin zanedbania povinnej výživy podľa § 207 ods. 1, ods. 3 písm. b) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. b) Trestného zákona.

Z a t o s a o d s u d z u j e

Podľa § 207 ods. 3 Trestného zákona, s poukazom na § 37 písm. m) Trestného zákona, § 38 ods. 2, ods. 4 Trestného zákona na trest odňatia slobody v trvaní 2 (dva) roky a 4 (štyri) mesiace.

Podľa § 48 ods. 2 písm. b) Trestného zákona súd zaraďuje obžalovaného na výkon trestu odňatia slobody do ústavu na výkon trestu odňatia slobody so stredným stupňom stráženia.

o d ô v o d n e n i e :

Prokurátorka Okresnej prokuratúry Prešov podala na Okresnom súde Prešov dňa 19.11.2019 obžalobu pod sp. zn. 3Pv 318/19/7707-18 na obžalovaného A. B. C. pre skutok tak, ako je tento skutok uvedený v skutkovej vete výrokovej časti tohto rozsudku (so zmenou výšky dlžného výživného ku dňu vyhlásenia rozsudku), ktorú právne kvalifikovala ako prečin zanedbania povinnej výživy podľa § 207 ods. 1 Trestného zákona. Na hlavnom pojednávaní konanom dňa 25.09.2020 prokurátora pri prednese obžaloby zmenila právnu kvalifikáciu skutku tak, že tento skutok právne kvalifikovala ako prečin zanedbania povinnej výživy podľa § 207 ods. 1, ods. 3 písm. b) Trestného zákona.

Obžalovaný na tomto hlavnom pojednávaní konanom dňa 25.09.2020 po poučení o možnosti urobiť niektoré z vyhlásení uvedených v ustanovení § 257 ods. 1 Trestného poriadku vyhlásil, že je nevinný zo spáchania skutku, ktorý sa mu v obžalobe prokurátorky kladie za vinu /vyhlásenie podľa § 257 ods. 1 písm. a) Trestného poriadku/. Preto súd na hlavnom pojednávaní vykonal dokazovanie výsluchom obžalovaného, poškodenej I. H. a prečítaním obsahu listinných dôkazov, vrátane pripojeného spisu a zistil tento skutkový stav:

Obžalovaný A. B. C. na hlavnom pojednávaní konanom dňa 25.09.2020 vypovedal, že si je vedomý svojej vyživovacej povinnosti ale poškodená si od neho zobrala viac peňazí, kedy mu v predchádzajúcom konaní vedenom pod sp. zn. 4T 74/2017 neuznali bločky a so sudcom sa poškodená dohodla, že ho strčia do väzby. On už peniaze vyplatil ale súd mu to nechcel akceptovať. Prechádzajúca obžaloba bola za obdobie od 01.05.2013 do roku 2018, pričom samotná poškodená potvrdila, že od roku 2015 do roku 2016 bol jej druhom. On má výživné vyplatené aj tri roky dopredu. Uviedol, že na poškodenú bol vyhlásený konkurz. Od 01.06.2018 pracoval na rôznych miestach v Českej republike, kedy mal príjem okolo 12.000,- Kč mesačne. Nevie kedy presne a v akých firmách pracoval. V tejto súvislosti uviedol ako zamestnávateľa spoločnosť J. F. a naposledy pracoval v spoločnosti B., B., v ktorej pracoval asi rok a pol a od 01.06.2018 nebol nezamestnaný. Dôvodom ukončenia jeho pracovných pomerov bolo to, že si hľadal vhodnejšie zamestnanie. Prvé zamestnanie bolo náročné, kedy si obrátil spánkový režim, čo bolo pre neho neprijateľné. Dôvodom ukončenia pracovného pomeru bolo aj to, že musel prísť na toto hlavné pojednávanie. Vedel o tom, že musí plniť svoju vyživovaciu povinnosť, ale myslel si, že to bude v poriadku, ak to vyplatí naraz, pričom poškodená tieto peniaze skutočne aj fyzicky dostala. S deťmi sa v tom čase stretol raz a poškodená mu nepodáva žiadne informácie o deťoch. Dával aj návrh na zníženie výživného ale to mu nebolo priznané.

Obžalovaný bol opätovne vypočutý na hlavnom pojednávaní konanom dňa 11.11.2022, kde uviedol, že v konaní o zvýšenie výživného poškodená uviedla inú sumu dlžného výživného, ako v tomto trestnom konaní. Z výpisu z účtu, ktorý obžalovaný súdu predložil vyplýva, že platí výživné pravidelne, hoci výpis z účtu má len od 29.10.2020. Keď vznikol nejaký rozdiel, predchádzajúci sudca povedal, aby spolu s bežným výživným zaplatil niečo navyše, aby sa dlžné výživné vyrovnalo, čo on robil. Deťom kupuje potrebné veci, napr. mobilný telefón dcére v hodnote 325,- Eur, pričom syn dostal rovnaký a tiež synovi kúpil kolobežku za 220,- Eur. Chcel dať deťom nejaké dary ale poškodená mu obmedzuje styk s deťmi a tak je dosť ťažké sa zúčastňovať osláv a napr. Vianoc. K zmene výšky výživného zatiaľ nedošlo. Po incidente, ktorý bližšie nešpecifikoval, mu súd zakázal vycestovať do cudziny a on má všetky papiere ohľadom svojich zamestnaní v Českej republike, kde predtým býval. Toho času je evidovaný na úrade práce, sociálnych vecí a rodiny ako uchádzač o zamestnanie a predtým bol asi 4 mesiace práceneschopný. On viackrát od roku 2018 pracoval na dohodu o brigádnickej činnosti v spoločnostiach J., B. I. H., v ktorých okrem brigádnickej činnosti bol aj zamestnaný, pričom tie obdobia sa striedali. Okrem tejto vyživovacej povinnosti má ešte jednu voči dospelaj dcére vo výške 82,98 Eur mesačne, ktorú si v súčasnej dobe neplní. Ďalej si platí byť v Českej republike, hoci tam nemôže vycestovať a v súčasnej dobe býva v K. u priateľky. Svoju vyživovaciu povinnosť voči deťom uznáva ale nevie sa dostať k papierom, ktoré by preukazovali, že uhradil väčšie výživné, ako mal v minulom konaní, kde poškodená oklamala súd. Ak by teda teraz uhradil dlžné výživné požadované poškodenou, zaplatil by ho dvakrát a spotrebované výživné sa nevracia. Nad rámec bežného výživného obžalovaný zaplatil asi 300,- Eur navyše a dlžné výživné, ktoré je podľa neho 300,- Eur, je ochotný uhradiť aj hneď. Na posledné zamestnanie si nevie spomenúť, potom išiel na PN a odvtedy nepracoval. V súčasnej dobe nemá žiadny príjem. Na Slovensku si vybavil trvalý pobyt a aj sa zaevidoval na úrade práce. Na území Rakúskej

republiky vlastní rodinný dom, ktorý si čiastočne prerába a ktorý čiastočne musí zbúrať. Financie na kúpu tohto rodinného domu mal z predaja nehnuteľností v C.. Vlastní motorové vozidlo ale iba evidenčne lebo jeho kúpu hradila jeho sestra.

Svedkyňa – poškodená I. H. na hlavnom pojednávaní konanom dňa 25.09.2020 vypovedala, že jej nebol titulom výživného uhradený ani cent a od 01.06.2018 obžalovaný deti vôbec nekontaktoval. Neposiela im žiadne darčeky ani na sviatky či narodeniny. Niekoľkokrát obžalovaného vyzývala na to, aby jej výživné zaplatil, pretože potrebuje finančnú pomoc. Ostala bez peňazí, nezamestnaná a maloletá G. nastupovala do prvého ročníka a potrebovala peniaze na pomôcky do školy ale obžalovaný ju ignoroval. Niekoľkokrát mu písala SMS a prosila ho, aby poslal peniaze, pretože deti potrebujú pomôcky do školy. Odpoveď však neprišla žiadna. Nepovedal jej ani žiaden dôvod, prečo neplatil výživné s tým, že sa ho dozvie až na súde. Obžalovaný dal návrh na súd na úpravu styku s deťmi, pretože mu styk neumožňuje ale ani na toto pojednávanie neprišiel a ani sa z neúčasti na pojednávaní neospravedlnil. Obžalovaný podľa svedkyne stále pil, tyral ich a robil im nepríjemnosti, o čom svedčia aj trestné oznámenia, ktoré na neho podávala. Oni spolu viac nežili ako žili a dôvodom bola podľa nej skutočnosť, že obžalovaný chodil domov opitý, nestaral sa o nich a stále boli doma problémy s peniazmi. O všetko sa musela postarať ona, aby mali z čoho žiť. V lete bývali u obžalovaného v rodinnom dome a na zimu, keď bolo treba kúriť, išla bývať s deťmi ku svojim rodičom. Obžalovaný počas toho býval doma u seba. Nežili teda usporiadaným rodinným životom. V roku 2016, keď sa jej narodila dcéra, obžalovaný nastúpil na výkon trestu z dôvodu dopravnej nehody pod vplyvom alkoholu. Ona si musela brať pôžičky, aby mohla platiť výživné na deti obžalovaného ale bola oddžžená, absolvovala osobný bankrot a teraz žije v harmonickej rodine. Viedla sa aj civilné konanie ohľadom vysporiadania rodinného domu a bolo na ňu podané aj trestné oznámenie. Išlo o rodinný dom vo vlastníctve obžalovaného, ktorý ona splácala v čase, keď obžalovaný bol vo výkone trestu. Svedkyňa – poškodená poprela, že by medzi sebou mali dohodu, že výživné sa bude platiť za tri roky naraz. Niekoľkokrát mu písala, že nemá peniaze a že nemá za čo dať deťom jesť. Ona robila v dvoch prácach a obžalovaný je slobodný. V čase, keď s obžalovaným žila, tento mal s.r.o. ale príjem, ktorý z nej mal, prepil a mal dovolenky s milenkami. Na domácnosť prispieval bežnými nákupmi ale finančne na domácnosť neprispieval nič. Platil hypotéku a inkaso platili spoločne. Od 18.08.2018 je vydatá druhý krát. Deti trpeli núdzou, maloletá G. má problémy s krvou a musí mať prispôsobenú stravu a užíva aj lieky. Syn je silný alergik a musí používať špeciálne spreje na alergiu, ktoré mu kupuje a tiež je nutné dezinfikovať domácnosť. Dňa 15.09.2019 jej obžalovaný uniesol deti, kopal jej do nôh a zavolať na ňu policajtov, pretože mu neumožnila styk. Dcéra sa ho začala báť. Od 01.06.2018 do konania tohto hlavného pojednávania jej obžalovaný neposlal žiadne peniaze titulom výživného. Od 01.06.2018 deti kontaktoval dvakrát a nemá o ne záujem. Opakovane obžalovanému písala číslo účtu, na ktoré má poslať peniaze na výživné.

Svedkyňa – poškodená I. H. na hlavnom pojednávaní konanom dňa 22.09.2022 uviedla, že obe maloleté deti v súčasnej dobe navštevujú základnú školu na Lesníckej ulici v Prešove, pričom starší B. je žiakom 8. ročníka a mladšia G. je žiačkou 3. ročníka. Ohľadom výšky výživného je podľa nej stále platný stav určený súdom uvedený v obžalobe ale na tunajšom súde sa vedie konanie pod sp. zn. 30P 124/2022 o zvýšenie výživného, pričom obžalovaný na mimosúdnom konaní nesúhlasil s navrhovaným zvýšením výživného, resp. súhlasil by za podmienky, že deti budú zverené do jeho starostlivosti. Poškodená potvrdila, že obžalovaný za mesiac máj dňa 09.06.2022 zaplatil výživné vo výške 170,- Eur, v júni dňa 29.06.2022 poslal 180,- Eur a 27.06.2022 poslal 170,- Eur. Potom dňa 15.8.2022 titulom výživného zaplatil sumu 170,- Eur a dňa 16.09.2022 poslal sumu 170,- Eur. Obžalovaný začal uhrádzať výživné od roku 2020, keď bol na neho vydaný zatykač. Poškodená ďalej eviduje dlžné výživné v sume 4.000,- Eur. Obžalovaný sa podľa poškodenej o deti nezaujíma, nestretáva sa s nimi a nekupuje im darčeky. Obžalovaný tiež s deťmi nekomunikuje, hoci deti majú svoje vlastné telefóny a nič ani deťom a ani obžalovanému nebráni, aby mohli s obžalovaným komunikovať, čo ale deti odmietajú a pokiaľ im obžalovaný napíše, tak sú to invetívny na jej osobu. Naposledy sa obžalovaný osobne s deťmi stretol v apríli alebo máji tohto roka, kedy prišiel obžalovaný na aute a bol opitý. Obžalovaný im žiadne darčeky nekupuje. Obžalovaný sa podľa poškodenej stále bráni, že ho pri predaji domu okradla o 5 tisíc Eur, čo ale bolo jasne vyvrátené v konaní o určení výživného, kde súd jasne povedal, že tieto veci sa nemôžu započítavať do výživného. Deti pri dnešnej dobe a infláciu peniaze potrebujú. Obe deti chodia aj na krúžky, ktoré sú finančne náročné.

Súd tiež v rámci dokazovania prečítal obsah trestného oznámenia, ktoré podala poškodená I. H. na obžalovaného z dôvodu, že obžalovaný jej nevyplatil výživné na jeho deti B. a G. tak, ako je to uvedené

v rozhodnutí súdu. V podanom trestnom oznámení uviedla tie skutkové okolnosti, ako ich prezentovala vo svojej výpovedi na hlavnom pojednávaní konanom dňa 25.09.2020.

Z rozsudku Okresného súdu Prešov pod sp. zn. 4T 74/2017 zo dňa 31.05.2018 vyplýva, že súd oslobodil obžalovaného A. B. C. spod obžaloby prokurátorky pre prečin zanedbania povinnej výživy podľa § 207 ods. 1, ods. 3 písm. b) Trestného zákona, pretože uhradením dlžného výživného trestnosť činu zanikla. Tento rozsudok nadobudol právoplatnosť dňa 31.05.2018.

Uznesením Okresného súdu Prešov sp. zn. 28P 93/2016 zo dňa 12.10.2016 súd zamietol návrh svedkyne – poškodenej na nariadenie neodkladného opatrenia v konaní o úpravu rodičovských práv a povinností. Uznesením Krajského súdu v Prešove sp. zn. 28P 93/2016 zo dňa 08.12.2016 súd potvrdil vyššie uvedené uznesenie o zamietnutí neodkladného opatrenia, ale zveril maloletého B. G. a G. F. H. do osobnej starostlivosti matky – poškodenej a obžalovaného, ako ich otca zaviazal prispievať na ich výživu sumou 80,- Eur mesačne na maloletého B. a sumou 50,- Eur mesačne na maloletú G. F. H.. Toto neodkladné opatrenie má trvať do právoplatného skončenia konania o úprave rodičovských práv a povinností k maloletým deťom vedeným na Okresnom súde Prešov pod sp. zn. 28P 93/2016.

Z rozsudku Okresného súdu Prešov pod sp. zn. 28P 93/2016 zo dňa 21.06.2017, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 11.08.2017 vyplýva, že súd obe deti – B. G. a G. F. H. zveril do osobnej starostlivosti ich matky – poškodenej I. H., ktorá je oprávnená a povinná maloleté deti zastupovať a spravovať ich majetok a obžalovanému ako ich otcovi uložil povinnosť prispievať na výživu Stanislava sumou 100,- Eur mesačne a G. F. sumou 70,- Eur mesačne, ktoré bude poukazovať k rukám matky do 15. dňa v mesiaci vopred, počnúc dňom 01.10.2016 opakovane do budúcnosti. Dlžné výživné za obdobie od 01.10.2016 do 30.06.2017, ktoré na Stanislava predstavuje 900,- Eur a na G. F. vo výške 630,- Eur je obžalovaný ako ich otec povinný v zmysle výroku tohto rozsudku zaplatiť k rukám poškodenej I. H., ako ich matky do 3 mesiacov od právoplatnosti tohto rozsudku. V prevyšujúcej časti návrh poškodenej a návrh obžalovaného zamietol, upravil styk obžalovaného s deťmi a rozhodol o trovách konania. Krajský súd v Prešove rozsudkom sp. zn. 9Cop 23/2017 zo dňa 07.12.2017 potvrdil vyššie uvedený rozsudok v časti výživného ale zrušil rozsudok v časti úpravy styku a v tejto zrušujúcej časti vec vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie a rozhodnutie.

Z rodných listov vystavených Matričným úradom v Prešove vyplýva, že otcom B. G. a G. F. H. je obžalovaný (predtým s menom A. G.) a ich matkou je poškodená I. H. (predtým Grohoľová). Z potvrdenia o návšteve školy vystaveného dňa 03.06.2019 Súkromnou základnou školou pre žiakov s poruchami aktivity a pozornosti vyplýva, že poškodený B. C. bol v školskom roku 2018/2019 žiakom ich školy. Materská škola so sídlom L. X, C. potvrdila, že poškodená G. F. H. v školskom roku 2018/2019 navštevovala ich materskú školu.

Zo správy Okresného úradu Prešov, odboru živnostenského podnikania zo dňa 03.06.2019 vyplýva, že obvinený nie je vedený v živnostenskom registri. Katastrálny odbor tohto okresného úradu vo svojej správe zo dňa 06.06.2019 uviedol, že obžalovaný sa ako vlastník nehnuteľností v ich informačnom systéme nenachádza. Úrad práce, sociálnych vecí a rodiny Prešov vo svojej správe zo dňa 07.06.2019 uviedol, že obžalovaný bol naposledy vedený v evidencii uchádzačov o zamestnanie od 20.02.2017 do 08.10.2017 a dňa 09.10.2017 bol z evidencie vyradený pre nespoluprácu. Obžalovaný nie je príjemcom pomoci v hmotnej núdzi a teda ani aktivačného príspevku. Od 04/2009 je spoločne posudzovanou osobou na žiadosti o prídavok na dieťa, ktorej príjemcom je poškodená. Daňový úrad Prešov vo svojej správe zo dňa 11.06.2019 uviedol, že obžalovaný ako daňový subjekt nemá evidované žiadne daňové nedoplatky. Sociálna poisťovňa dňa 19.06.2019 oznámila, že obžalovaný nie je v období od 06/2018 doposiaľ prihlásený v registri poisťencov a sporiteľov starobného dôchodkového sporenia vedenom Sociálnou poisťovňou. Obžalovaný tiež v tomto období nepoberá ani žiadne dávky sociálneho poistenia. To isté vyplynulo aj z obsahu aktualizovaných správ týchto inštitúcií ku dňu 19.09.2019. Z výpisu zo živnostenského registra vyplýva, že osoba menom B. G. je vedený v živnostenskom registri č. 750-37818 ako osoba podnikajúca na základe živnostenského oprávnenia.

Z výpisu z účtov, ktoré na hlavnom pojednávaní konanom dňa 11.11.2022 predložili obžalovaný a poškodená vyplýva, že obžalovaný od 29.10.2022 do 03.11.2022, kedy je evidovaná posledná platba výživného, uhradil výživné spolu vo výške 4.720,- Eur. Nakoľko oba výpisy z účtov boli zhodné a teda aj poškodená potvrdzovala výšku úhrad výživného, súd odmietol návrh obžalovaného na doplnenie

dokazovania vyžiadanim potvrdenia o platbách z príslušnej banky, pretože súd nemal pochybnosť o pravdivosti obžalovaným predloženého výpisu.

Z výpisu z Ústrednej evidencie priestupkov Ministerstva vnútra SR ku dňu 21.06.2019 vyplýva, že obžalovaný má záznam o jednom priestupku, o ktorom konanie bolo zastavené. Zo správy o povesti obžalovaného vypracovanej Mestom Prešov zo dňa 11.06.2019 vyplývajú osobné údaje o obžalovanom vrátane zmeny jeho mena a jeho rodinné údaje. V tejto správe mesta je tiež uvedené, že z databázy priestupkov Mestskej polície Prešov vyplýva, že obžalovaný bol priestupkovo riešený dňa 10.03.2012 za spáchanie priestupku proti VZN o odpadoch, kde mu bola uložená pokuta vo výške 10,- Eur, ktorú zaplatil. To isté vyplynulo aj zo správy mesta zo dňa 25.09.2019.

Z odpisu Registra trestov SR týkajúceho sa obžalovaného a generovaného elektronicky ku dňu 09.11.2022 vyplýva, že obžalovaný bol doposiaľ 8 krát súdne trestaný, pričom v prípade jeho prvých štyroch záznamov o odsúdení sa vo vzťahu k týmto odsúdeniam na neho hľadí, akoby nebol odsúdený. V konaní vedenom pod sp. zn. 6T 74/2012 (odsúdenie č. 6 odpisu registra trestov) mu bol uložený súhrnný nepodmienečný trest odňatia slobody, ktorým bolo zrušené predchádzajúce odsúdenie na nepodmienečný trest v konaní vedenom na tunajšom súde pod sp. zn. 33T 32/2015 (odsúdenie č. 5 odpisu registra trestov). Naposledy bol obžalovaný odsúdený slovenským súdom v konaní vedenom na tunajšom súde pod sp. zn. 5T 134/2012, kde súd upustil od uloženia súhrnného trestu vo vzťahu k trestu uloženom mu v konaní vedenom pod sp. zn. 6T 74/2012. Posledný, ôsmy záznam odpisu registra trestov predstavuje odsúdenie súdom v Rakúskej republike, kde mu za jazdu bez vodičského oprávnenia bola uložená pokuta.

Súd pripojil a na hlavnom pojednávaní v rámci dokazovania prečítal podstatný obsah spisu vedeného na tunajšom súde pod sp. zn. 6T 74/2012. Z jeho obsahu vyplynulo, že dňa 06.07.2012 podal prokurátor obžalobu na obžalovaného B. G. pre skutok právne kvalifikovaný ako prečin útoku na verejného činiteľa podľa § 323 ods. 1 písm. a) Trestného zákona. Rozsudkom tunajšieho súdu zo dňa 06.05.2015 súd uznal obžalovaného za vinného za skutok v zmysle podanej obžaloby a pri zachovaní jeho právnej kvalifikácie z podanej obžaloby mu uložil trest odňatia slobody v trvaní 14 mesiacov, ktorého výkon podmienene odložil na skúšobnú dobu v trvaní 18 mesiacov. Zároveň rozhodol o nárokoch na náhradu škody. Krajský súd v Prešove rozsudkom sp. zn. 2To 39/2015 zo dňa 12.11.2015 zrušil tento rozsudok súdu prvého stupňa vo výroku o treste a uložil obžalovanému súhrnný trest odňatia slobody v trvaní 2 rokov a 4 mesiacov so zaradením do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s minimálnym stupňom stráženia a zároveň mu uložil trest zákazu činnosti viesť motorové vozidlá všetkých druhov na dobu 6 rokov. Zároveň zrušil výrok o treste v konaní vedenom pod sp. zn. 33T 32/2015 ako aj všetky rozhodnutia na tento výrok obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad. Uznesením sp. zn. 33PP 23/2016 zo dňa 28.09.2016, ktoré nadobudlo právoplatnosť dňa 28.09.2016, súd podmienene prepustil obžalovaného z výkonu tohto trestu odňatia slobody a určil mu skúšobnú dobu podmienene prepustenia vo výmere 3 rokov.

Súd vykonal všetky dôkazy, ktorých vykonanie navrhli strany trestného konania a ktoré sám považoval za potrebné vykonať na to, aby mohol spoľahlivo ustáliť, aký skutok sa stal, či tento skutok napĺňa znaky niektorého z trestných činov v zmysle Trestného zákona, a ak áno, akého a či tento skutok majúci povahu trestného činu spáchal obžalovaný. Súd tiež vykonal všetky dôkazy potrebné na to, aby v prípade vyslovenia viny obžalovaného za spáchaný trestný čin mohol rozhodnúť o uložení primeraného a spravodlivého trestu a to tak z hľadiska jeho druhu ako aj výšky. Súd pritom vyhodnocoval všetky dôkazy a informácie z nich vyplývajúce samostatne, avšak zároveň v spoločnom kontexte, ktorý vytvárajú.

Výrok súdu o vine obžalovaného sa musí zakladať len na dôkazoch, ktoré boli vykonané na hlavnom pojednávaní /§ 2 ods. 19 a § 278 ods. 2 Trestného poriadku/ a tieto dôkazy musia tvoriť súhrnne logickú, ničím nenarušenú a uzavretú sústavu vzájomne sa doplňujúcich a na seba nadväzujúcich dôkazov, ktoré sú v takom príčinnom vzťahu k dokazovanej skutočnosti, že o nich možno vyvodit' jediný záver a súčasne vylúčiť možnosť iného záveru o tom, že sa skutok stal a že tento skutok spáchal obžalovaný.

Obžalovaný na hlavnom pojednávaní vypovedal, že si je vedomý svojej vyživovacej povinnosti voči maloletým deťom B. a G. F., ktorých je otcom v zmysle rodných listov týchto detí a kedy mu táto vyživovacia povinnosť vyplýva nielen zo Zákona a rodine ale z hľadiska jej výšky bola určená aj

rozhodnutiami súdov uvedenými vo výrokovvej časti tohto rozsudku. Obžalovaný teda skutkové okolnosti uvádzané v obžalobe z hľadiska existencie vyživovacej povinnosti a jej výšky nespochybňoval. Obrana obžalovaného spočívala v tom, že on v predchádzajúcom období zaplatil na výživnom viac ako mal a teda tento preplatok by mal súd zahrnúť do tejto vyživovacej povinnosti. Navyše ho poškodená obrala o peniaze pri predaji rodinného domu a po započítaní tohto jej dlhu by aj ku dňu vyhlásenia tohto rozsudku mal mať na výživnom preplatok, prípadne nedoplatok vo výške 300,- Eur, ktorý je ochotný okamžite uhradiť. Obžalovaný navyše od októbra 2020 hradí riadne výživné s tým, od októbra 2020 do vyhlásenia rozsudku zaplatil okrem bežného výživného aj 300,- Eur navyše. Aj toto správanie obžalovaného, ktorý výživné od roku 2020 riadne plní podľa názoru súdu svedčí o tom, že obžalovaný si je vedomý svojej vyživovacej povinnosti a teda aj zodpovednosti za jej riadne a včasné plnenie. Z hľadiska ustálenia skutkového stavu z výpovede poškodenej vyplýva, že obe maloleté deti navštevujú základnú školu, čo nepochybne vyplýva aj z ich veku (preto súd ani toto tvrdenie poškodenej neoveroval vyžiadanim potvrdenia o návšteve školy) a teda vzhľadom na svoj vek a školskú dochádzku nie sú schopné si samostatne zabezpečiť obživu a na výživu sú v plnom rozsahu odkázané na svojich rodičov - obžalovaného a poškodenú I. H., ktorej boli súdnym rozhodnutím zverené do osobnej starostlivosti a ktorá je oprávnená ich zastupovať a spravovať ich majetok.

Súd preto dospel k záveru, že obžalovaný A. B. C. sa dopustil skutku tak, ako je tento uvedený v skutkovej vete výrokovvej časti tohto rozsudku. O tom svedčia po skutkovej stránke zhodné výpovede obžalovaného a poškodenej, ktorí potvrdili existenciu a výšku vyživovacej povinnosti obžalovaného voči maloletým deťom, ktorých práva zastupuje poškodená I. H., pričom k zmene výšky výživného doposiaľ súdnym rozhodnutím nedošlo (hoci v súčasnosti prebieha súdne konanie o zvýšenie výživného, ktoré doposiaľ nebolo právoplatne skončené). Pokiaľ sa jedná o výšku dlžného výživného, súd zdôrazňuje, že uvedené stanovenie výšky dlžného výživného v skutkovej vete nepredstavuje novú úpravu vzťahov medzi obžalovaným a jeho deťmi ale len konštatuje stav ku dňu vyhlásenia rozsudku. Súd je tiež pri rozhodovaní nielen o trestnej zodpovednosti obžalovaného za žalovaný prečin ale aj pri určení výšky dlžného výživného viazaný obdobím uvedeným v obžalobe a teda od 01.06.2018 do vyhlásenia rozsudku, kedy je vykonaným dokazovaním potrebné skúmať, či obžalovaný za toto obdobie výživné hradil (ak vyživovaciu povinnosť vôbec mal) a ak áno, v akej výške, pretože ak by došlo k úhrade výživného v celom rozsahu, malo by to vzhľadom na ustanovenie § 86 ods. 1 písm. a) Trestného zákona za následok zánik trestnosti činu účinnou ľútosťou. Vykonaným dokazovaním mal súd za preukázané, že obžalovaný začal riadne uhrádzať výživné za žalované obdobie až od októbra 2020 a do rozhodnutia súdu uhradil sumu 4.720,- Eur, čo potvrdila tiež samotná poškodená. Preto za dané rozhodné obdobie a pri výške mesačného výživného na obe maloleté deti spolu vo výške 170,- Eur predstavuje dlžné výživné ku dňu vyhlásenia rozsudku sumu 4.300,- Eur. Tvrdenie obžalovaného, že na výživnom predtým zaplatil viac nebolo jednak žiadnym spôsobom preukázané a jednak by sa prípadná úhrada nevzťahovala na obdobie od 01.06.2018, pretože obžalovaný môže v prospech svojich detí v predchádzajúcom období dobrovoľne platiť titulom výživného aj viac. Započítanie výživného na iné pohľadávky voči poškodenej, ktoré sú tvrdené obžalovaným nie je v zmysle Zákona o rodine možné. Navyše obžalovaný uvedené tvrdenia žiadny spôsobom nepreukázal. Tým súd vyvracia všetky argumenty uvádzané obžalovaným, ktorý uviedol, že výživné má uhradené, resp. dlhuje len sumu 300,- Eur. Výška výživného určená súdom aj v súčasnej dobe zodpovedá potrebám maloletých detí a súd ju považuje za primeranú. V priebehu konania súd nezistil žiadnu skutočnosť, ktorá by zakladala zánik vyživovacej povinnosti obžalovaného voči obom maloletým deťom v rozhodnom období alebo ktorá by mohla mať za následok zníženie výživného.

Z hľadiska zavinenia súd poukazuje na to, že aj samotný obžalovaný uvádzal, že od 01.06.2018 nebol evidovaný na úrade práce a stále bol zamestnaný alebo vykonával zárobkovú činnosť, prípadne bol na PN. Skutočnosť, že obžalovaný často menil zamestnania z dôvodu, že mu nevyhovovali je síce právom obžalovaného ale obžalovaný tak musí robiť s vedomým si existencie svojej povinnosti riadne a včas plniť svoju vyživovaciu povinnosť, ktorá mu ako otcovi detí vyplýva zo Zákona o rodine a ktorej povinnosť ako aj výšku určil súd. Obe deti obžalovaného plnia povinnú školskú dochádzku a teda nemajú možnosť si svojimi silami zaobstarať výživu a sú na ňu odkázané okrem svojej matky – poškodenej I. H. aj na svojho otca, ktorým je obžalovaný. Obžalovaný pritom dobre vedel nielen o tom, koľko rokov majú jeho deti a že plnia školskú dochádzku ale vedel aj to, že svoju povinnosť vyživovať svoje deti sa riadne neplní a teda jeho konanie z hľadiska zavinenia vykazuje znaky nepriameho úmyslu, kedy bol obžalovaný uzrozumený s tým, že môže neplnením vyživovacej povinnosti určenej súdom spôsobiť porušenie záujmu chráneného Trestným zákonom, ktorým je záujem na zabezpečovaní riadnej výživy

detí. Obžalovaný teda úmyselne najmenej dva mesiace v období dvoch rokov neplnil zákonnú povinnosť vyživovať iného a taký čin spáchal závažnejším spôsobom konania, za ktorý Trestný zákon v ustanovení § 138 písm. b) považuje dlhší čas, za ktorý je nepochybne nutné považovať obdobie viac ako dvoch rokov (od 01.06.2018 do 28.10.2020). Preto súd skutok opísaný v skutkovej vete výrokovej časti tohto rozsudku, ktorého sa obžalovaný dopustil opomenutím konania, na ktoré bol povinný, právne kvalifikoval ako prečin zanedbania povinnej výživy podľa § 207 ods. 1, ods. 3 písm. b) Trestného zákona.

Aby trest mohol zabezpečiť ochranu spoločnosti pred páchatelom, musí v sebe zahŕňať jednak prvok represie (zabránenie v páchaní ďalšej trestnej činnosti), prvok individuálnej prevencie (výchova k riadnemu životu) ako aj prvok generálnej prevencie (výchovné pôsobenie na ostatných členov spoločnosti) v zmysle § 34 Trestného zákona. Zároveň trest musí vyjadrovať morálne odsúdenie páchatela spoločnosťou.

Súd zvážil všetky okolnosti rozhodné pre druh a výmeru trestu, podľa § 34 ods. 4 Trestného zákona prihliadol najmä na okolnosti a spôsob spáchania trestného činu a jeho následok, zavinenie, pohnútku, poľahčujúce a priťažujúce okolnosti a na osobu obžalovaného, jeho pomery a možnosť jeho nápravy.

Súd nezistil v prospech obžalovaného existenciu žiadnej z poľahčujúcich okolností uvedených v ustanovení § 36 Trestného zákona. Naopak, v neprospech obžalovaného zistil jednu z priťažujúcich okolností uvedených v ustanovení § 37 Trestného zákona a to, že obžalovaný bol pred spáchaním tohto trestného činu už za trestný čin odsúdený /§ 37 písm. m) Trestného zákona/. Súd pritom musel nevyhnutne zohľadniť odsúdenia v konaniach na tunajšom súde pod sp. zn. 33T 32/2015 a sp. zn. 6T 74/2012, v ktorých bol obžalovanému uložený nepodmienečný trest odňatia slobody, vo vzťahu ku ktorému sa neuplatňuje fikcia neodsúdenia. Preto súd pri prevažujúcom pomere priťažujúcich okolností nad poľahčujúcimi okolnosťami 1:0, zmysle § 38 ods. 2, ods. 4 Trestného zákona postupom podľa § 38 ods. 8 Trestného zákona upravil Trestným zákonom stanovenú trestnú sadzbu trestu odňatia slobody uvedenú v § 207 ods. 3 Trestného zákona (od jedného roka až do piatich rokov) tak, že zvýšil jej dolnú hranicu o jednu tretinu a pri ukladaní trestu vychádzal z takto upravenej trestnej sadzby trestu odňatia slobody od dvoch rokov a štyroch mesiacov až do piatich rokov.

Súd pri určení výšky a druhu trestu musel nevyhnutne zohľadniť osobu obžalovaného, ktorý už bol v minulosti viackrát súdne trestaný a ani tieto odsúdenia a ani výkon nepodmienečného trestu odňatia slobody ho nevedli k tomu, aby viedol riadny život a plnil si svoje zákonné povinnosti, medzi ktoré nepochybne patrí aj povinnosť vyživovať svoje deti, ktorú sa na to odkázané. Súd zohľadnil aj postoj obžalovaného, ktorý sa k spáchaniu trestného činu nepriznal, hoci k dobru mu slúži to, že sa posledné dva roky snažil svoju vyživovaciu povinnosť plniť a zároveň znižovať dlh na výživnom. Súd zohľadnil tiež aj úmyselnú formu zavinenia a tiež následok, ktorý svojím konaním svojim deťom spôsobil. Je všeobecne známou skutočnosťou (aj súdu), že finančné nároky dvoch školopovinných detí sú veľmi vysoké, či už na stavu, ošatenie a školské pomôcky a pod., navyše, ak deti, ako je tomu v tomto prípade, trpeli a trpia zdravotnými problémami, ktoré si vyžadujú ďalšie výdavky na zabezpečovanie liekov, zdravotníckych pomôcok alebo iných výdavkov, napríklad s úpravou stravy. Súd sa preto stotožnil s tvrdením poškodenej I. H., že deti trpeli núdzou a k tomu nepochybne prispel aj obžalovaný, ktorý ak by plnil povinnosť výživy v sume 170,- Eur mesačne na obe deti, určite by zmiernil dopady zlej finančnej situácie poškodenej, ktorá sa prejavila aj vo vzťahu k maloletým deťom. Preto súd uložil obžalovanému druh trestu, ktorý je najprísnejší a tým je trest odňatia slobody.

Pretože obžalovaný už bol v minulosti súdne trestaný, je recidivistom a úmyselný trestný čin v prejednávanej trestnej veci spáchal v skúšobnej dobe podmiennečného prepustenia z výkonu trestu odňatia slobody uloženého mu v konaní na Okresnom súde Prešov pod sp. zn. 6T 74/2012, súd aj s poukazom na ustanovenie § 49 ods. 2 Trestného zákona uložil obžalovanému trest odňatia slobody ako nepodmienečný, pričom jeho výmeru určil na dolnej hranici zvýšenej trestnej sadzby v trvaní 2 rokov a 4 mesiacov. Tento trest považuje súd za spravodlivý a zohľadňujúci všetky aspekty ukladania trestu tak z hľadiska individuálnej ako aj generálnej prevencie, prihliadnuc pritom na osobu obžalovaného, na ktorého už bolo v minulosti pôsobené nepodmienečným trestom bez výchovného následku ako aj jeho postojom k trestnej činnosti, kedy v jeho prípade absentujú poľahčujúce okolnosti.

Pretože obžalovaný bol pred spáchaním prejednávaného trestného činu v posledných desiatich rokoch vo výkone trestu odňatia slobody, ktorý mu bol uložený za úmyselný trestný čin v konaní vedenom na

Okresnom súde Prešov pod sp. zn. 6T 74/2012, súd za splnenia podmienok uvedených v ustanovení § 48 ods. 2 písm. b) Trestného zákona na výkon uloženého trestu obžalovaného zaradil do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia.

Nakoľko dlžné výživné nemá povahu materiálnej škody, súd o škode týmto rozsudkom nerozhodoval.

Poučenie:

Poučenie: Proti tomu rozsudku možno podať odvolanie do 15 dní od jeho oznámenia na Okresnom súde Prešov. Oznámením rozsudku je jeho vyhlásenie v prítomnosti toho, komu treba rozsudok doručiť. Ak sa rozsudok vyhlásil v neprítomnosti takejto osoby, oznámením je až doručenie rozsudku. Rozsudok môže odvolaním napadnúť prokurátor pre nesprávnosť ktoréhokoľvek výroku, obžalovaný pre nesprávnosť výroku, ktorý sa ho priamo týka, okrem výroku o vine v rozsahu, v ktorom súd prijal jeho vyhlásenie, že je vinný, alebo vyhlásenie, že nepopiera spáchanie skutku uvedeného v obžalobe, poškodený pre nesprávnosť výroku o náhrade škody, zúčastnená osoba pre nesprávnosť výroku o zhabaní veci. Rozsudok možno napadnúť odvolaním len v niektorej jeho časti alebo sa odvolania výslovne vzdať.